
Jak sem dělal autoškola

Ževotě ledskym nekde přende chvílka, kde chlap, če roba potreboje buď neco nebo třeba jenom sebe nekde odvzit. Má potom nekolek možnosti, jak teho docilet. Buďto vezme mobil a zavolá kamarádka, rodiče a přébozny všeho droho a žadoni o přepravo. Nežrédka se pře tym setká s odmitavém postojem a nevrlostó oslovených. Pak zhosta nastane drohá varianta, a to ta, že si řeknete, že takovy doprošování nemá smesl, a že si rač kópíte svy auto, ať nemosite furt jenom dolizat. No a od tohoto momento se pak odvijí nová niť vašeho ževota. Tak sem se rozhodl, že si kópim Trabanta. Přece jenom na začátek to belo nérozomněši. Co dež ho nekde rozbijo? Bel levné a škoda be bela minimální. No ja, ale kopte si auto jenom tak! Abeste mohle jezdit, na to je potřeba řidičák. A ten sem neměl. Přehlásel sem se teda se do autoškole. Tenkrát, dež sem se tam hlásel já, eště bela ve městě jedna – pod Svazarmem – kdepak nejaky sókromničení. Dneská se váš očetel a instruktoři podřizojó vašemo časo a só rádi, dež v odaná hodino a deň přendete. Eště vám otevřó dvírka do vozo. Ale tehdá to belo přesně naopak. Dež instruktor řekl, že jizda bode o pěti ráno, tak bela o pěti ráno, debe tragače padale. Nesměle ste si dovolet ani omaródit, abeste nepřešle o nějakó hodino. Hned po nástopo do autoškole sme dostale harmonogram. Tehdá a tehdá na trenažér, potom na cvičiště a pak jož jizde. Za štvřt roko pré mužeme mět řidičáke.

Tož, copak o to, trenažére bele sranda. Sice sem pokaždy skončel jakobe v trávě nebo ve zdi, ale protože to nebolelo a škoda nebela žádná, tak se nic nedělo. Pamatojo, že akorát jedné pani se odělalo nevolno z teho poheblevyho kina a mosele jo křiset, ale jináč to bela jak se říká brnkačka. Horši belo, dež nám řekle, že v pátek bodem sami jezdit na cvičiště. To sem bel e napjaté, co bode. Ráno nás odvezle autama na cvičák. Nalezle sme do Škodovek a zařadile sme jedničko. Pak hned dvojko a dež to troško jelo, krózele sme po asfaltě dokola a dělale osmičke – pré abesme si zvekale na točení volantem. A pré: „Nebujte se, v autě je vesilačka, do té vám všecko řeknem, debe neco...“ Tak ja, já sem jož trocho řadit oměl, tak to pro mě nebel až tak problém a króžel sem po cvičáko jak opička. Horši belo, dež mně cose chtěl instruktor říct. To decky cose zachrčelo, dokonce šlo rozpoznat e hlas člověka, ale co říká, to se mně nikdá nepovedlo orčet. Tak sem jezdit, jak sem si meslel. Chvilto asi stačelo, ale pak se stalo chrčení a mrmláni intenzivněši. Pochopil sem, že se po mně vežadoje nějaká změna. Tak sem jož trocho zófalé zastavil, otevřel sem dvírka a volám na instruktora, co jako po mně chce, že bech rád vehověl, ale že z vesilačke se nic nedozvim. Chlapik na mě kólel očeskama, jak debech bel debil a přešil mně říct, že chce, abech zas chvilto točel na drohó strano. Tož ja, proč né? Ale mohl mně to říkat v klido, né? Tož zas točim te osmičke a króžke a nic se neděje. A najedno vidim, jak si ten muj velitel vekračojé po cvičáko eště s jedním svém kolegó a o čemse diskutojó. A co čert nechtěl, stóple si rovnó do

cestičke nalajnované pro my auto. No trocho mě to překvapilo, protože se po mně chtělo, abech se držel v té cestičce. Chtěl sem to dodržet a dež sem se blížil k nim, eště sem zpomalel, snažil sem se potočet volantem co névic, ale že sem neměl to zkošenost, podařelo se mně toho jednyho tak trocho přejet. No přejet je moc selny slovo. Jenom sem mo přejel noho a šmérł ho zrcátkem, takže se dohromade nic nestalo a jel sem dál. Zato sem zničehonic začal rozomět vesilačce. Chrmláni se změnilo v jasny skřeke a ošečny povel: „Zastav to auto a velez, te hňope! Te řidičák nedostaneš, debe ses rozkrájel, sviňo!“ Velezl sem a šil se mo omlovit, to vite, seděl sem v tem poprvni a sám a zpanikařel sem. Instruktor mně eště chvilu nadával, ale dež viděl, jak so zkróšené, říká: „Máš štěstí, te hovado, že ses omlovil. Přejet člověka a eště ojet, to dělá jenom kreminálník. Dostaneš drohó šanco, ale jenom proto, že máš přémlovca!“ Podíval sem se na teho kolego, keré tam bel s něm a ten bel skoro fialové, jak se furt řehtal. Tak sem zakoktal poděkování a slébil sem, že jož bodo hodné. Pak sem jož zdárně cvičiště dokončel. Ale ešle meslite, že sem tam bel néblběši sám, tož to se pletete. Jeden muj spoložák bel ze všecyho tak dohukané, že tém svém autem vletěl rovnó do rampe. Nádherná čelni srážka a auto belo na odpis. Takže zbetek teho dňa jož se řešel ten jeho přepad a na mě se zapomnělo.

No a pak přešle jizde. Měl sem štěstí, protože muj tchán František bel dlóholeté a zkošené šofér, keré teho nacóval vic, než já sem najezdil dovčelko. A ten si mě vzal do paráde

a po večerech sme načerno trénovalé v jeho starym Embéčko. Jezdile sme po polňačkách a po okreskách a mosim říct, že mně to dost pomohlo. Dostal sem do rok e do noh vic teho cito a dež pak bele jizde, nebel sem néhorši. E dež -nerve sem měl hodně velky, protože instruktor, keré nemohl zapomenót na mó skorovraždo, mě hrozném způsobem ponižoval. To sme třeba přejele na křižovatko, já sem rač zastavil, abech neodělal nejaké pruser a pak sem se rozjel a zahl třeba doleva. A on řekl: „No, moc pěkně řidite, moc pěkně. Co takle přiště nejte do protisměro, dež jož mosite sednót za volant.“ Nebo: „Je na vašo

rodino, dež tak, nejaké telefón? Že bech jim poslal ostatke po té vašé jizdě.“ A podobny hláške na mě měl. No, oddechl sem si, dež sem se dozvěděl, že pře závěrečných zkóškách nebode. Né ale že bech si polepšel. Závěrečny jizde rozklepale kolena iném kofrum, natož mně. Na zadnim sedadle seděl polecajt a pořád si cose psal do notésko. Podezřeval sem ho, že ani nesledoje, kdo a jak šoféroje, protože měl hlavo skloněno. Ale možná se jenom bál podivat na svět. Hlavni instruktor autoškole seděl vedlivá řidičke, kerá mohla mět tak osnást let a v jednym kose jo buzeroval. Proč ste nedala blinkr, jezdi se po pravé straně, na Stopce se mosi zastavit, a podobny hesla z něho padale po celó dobo jizde mé předjezdyně. Ta bela chodera venervovaná a vršela jedno chebo na drohó. Nakonec jo o Stavebnin vehodil a pré sednite si dozado, včel ovizete, jak se má ovládat vozidlo. Kočena bela ráda, že to má za sebó, žuchla si k polecajtovi a za volant sem sedl já. Bel sem povzbozované tém instruktorem, že jako včel všeci bodó vidět, že já so natréované jak hrom a tak podobně. Asi sem moc sebevědomě nevedpal, ale o to rychléš sem vlezl za volant. Porychtoval sem si všecke te zrcátka a sedadla, zapl páse, zatočel klíčkem, zařadil jedničko a pomalo a plenole se rozjel. „Stop!“ skřěkl polecajt zezado. „Zpátky a znovo!“ Šmankote, copak se stalo? Že bech neco opomněl? No nic, znovo sem všeco překontroloval a zasé se rozjel. „Stop! A jož naposlede! Nebo vás vehodim!“ No sakra, copak so blbě? Dež sem všeco odělal, jak sem bel zveklé a jak mě to naočele, tož co to má bet? Instruktor vedlivá se jenom mračel a pak

říká: „Ovědomime si, že sme parkovale, že?“ Já vul, dež sem měl zataženó ročni nebole parkovací brzdo! No ovědomil sem si svó chebo, všeckém sem to řekl a pak jož sem se rozjel bez problému. Cose sem pojezdil a jož, jož měl bet konec. Eště pré zaboč na most, řekle mně. Tož sem zabočel a vidim, jak z drohé strane mosta jede proti mně Hón – takové ten stavebni stroj, šak vite o co de. Říkám si poticho, že bech se tam mohl vlizt, že je eště daleko a zrovna toto mně povídá instruktor nahlas. No tak ja, vjel sem na most, vehl sem jakymose chlapovi v hubertuso, keré šil poměrně po prostředko a jak sem ho mijel, ocitěl sem jenom jakyse lehóčky zašméráni z pravé strane. Mrkno tam a vidim, jak se zrovna instruktor zhrótil, protože vepádal jak dež má infarkt s padócnicó dohromade. Vrhł sem na něho tázavé pohled, ale on jenom mával rokama a očema kólel na všecke světovy strane. Tož to sem meslim neco podělal, ale co? Bel sem tak veplašené, že jož do mě nic nebolo, a dež pak po mně chtěle, abech na náměstó zaparkoval, dělal sem to přes deset minot. Vepadł sem zpocené jak meš a mazal sem do očebne čekat na vésledke.

V mrko tam bel e instruktor a říká mně: „Te, debes neměl teste na plné počet bodu, tak autoškolo neoděláš NIGDÁ!!! Měš jediný štěstí, že na tem mostě polecajt hleděl do papiru, protože za to, žes zrcátkem veslikł staryho Slóko z kabáto, be tě mosel vhodit přes zábradli do Morave! Toť máš řidičák a dlóho se mně vehébé!“

A od té dobe jezdim autem.

Veršované o zviřátkách

Slon

Afričti sloni majó velky oše,
a s tema ošema si mužó pěkně mávat.
Takové slon be neoblěžel moše,
přesto si na ně máme dobré pozor dávat.

Lev

Lev je král zviřat, co jenom v noce lovi.
Prochrápe celé deň – no pěkné panovník!
Debe mě slešel, jak tořká o něm mlovim,
meslim be ze mě bel hned v běho závodnik.

90

Žirafa

Chodere žirafe, tak dlóhy krke majó,
dež přende bóřka, dó do nich bleske, hrome.
Te než se napasó, se tak nazvohebajó,
a proto néradž ze všeckyho ožirajó strome.

91

